

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **P. H.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 29.4.2014 č. j. MSK 46158/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 14.7.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2014, č. j. MSK 46158/2014, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/009366/14/DSČ/Jaš ze dne 8.1.2014 o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a to ve výroku o sankci tak, že pokuta v částce 4.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí se snižují na pokutu v částce 3.000,- Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a ve zbytku bylo rozhodnutí Magistrátu města Ostravy potvrzeno. Žalobce navrhl, aby zrušeno bylo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť údajně nedovolené překročení nejvýše povolené rychlosti žalobce bylo vadně změřeno. Žalobce si nechal vypracovat odborný posudek (přílohou žaloby), podle něhož Policie ČR při obsluze měřícího zařízení postupovala v přímém rozporu s návodem k obsluze

rychloměru RAMER10 C, neboť zejména nedodržela úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla. Žalobce navrhl, aby odborným posudkem a návodem k obsluze byl soudem proveden důkaz. Podle žalobce výstup z měřicího zařízení neprokazuje, že by se vozidlo žalobce pohybovalo takovou rychlostí, jaká mu byla naměřena. Výstup z měřicího zařízení v žádném případě také nesplňuje definici tzv. „privilegovaného důkazu“, neboť výpovědi svědků by mohly jeho vypovídací hodnotu zásadně zpochybnit. Dle názoru žalobce správní orgán I. stupně měl řádně vyslechnout svědky. Vyslechl pouze jednoho svědka, nadto policistu, který měřící zařízení neobsluhoval a navíc způsobem, který nelze považovat za výslech svědka, neboť otázky, které mu byly správním orgánem kladeny, jsou čistě formálního rázu. Dle názoru žalobce nelze správnost měření v žádném případě prokázat tím, že policista na návodnou otázku obecně odpoví, že postupoval v souladu s návodem k obsluze.

Žalobce dále namítal, že ve spise ani v provedených důkazech nemá oporu závěr správních orgánů, že by v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost omezena dopravní značkou na 100 km/h. Správní orgán vycházel toliko z fotografií, které byly pořízeny dne 26.11.2013, tedy s delším, než dvouměsíčním odstupem po dni údajného spáchání přestupku. V přípisu k zaslaným fotografiím samotní policisté uvedli, že jde o proměnlivé dopravní značení, tedy o dopravní značení, které se mění několikrát denně. Fotodokumentace, ze které správní orgány vycházely jako z důkazu, není relevantním důkazem, neboť nijak neprokazuje, že dopravní značka B20a byla na tabuli zobrazena též v čase údajného spáchání přestupku žalobcem. Správní orgán vycházel z výpovědi svědka R. M., který uvedl, že dopravní značení bylo před měřením zkontrolováno a na dopravním značení svítila 100. K takovému svědectví však nelze přihlížet. Je zjevně účelové v důsledku vlastní ochrany spočívající v krytí svědkem sepsaného oznámení o přestupku. Svědek jen stěží mohl vědět, že úsek projeli a byla tam umístěna dopravní značka B20A omezující rychlost na 100 km/h, když z jeho odpovědi lze seznat, že si okolnosti měření vůbec nepamatuje. Nelze tedy přihlížet k tvrzení svědka, že si je jistý tím, že zkontroloval umístění dopravní značky stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 100 km/h, pokud si nepamatuje, že toho dne prováděli měření. Rovněž si svědek nepamatoval místo měření, ale toto dovodil z žádosti o provedení fotodokumentace, kterou mu následně adresoval správní orgán. Žalobce si je jistý, že žádná dopravní značka, která by omezovala rychlost na 100 km/h u komunikace nesvítila (nebyla umístěna). K argumentaci správního orgánu, že se na místě k přestupku nevyjádřil, oznámení nepodepsal a pakliže měl nějaké výhrady, měl je uplatnit hned na místě, z čehož správní orgán jakékoliv pozdější vyjádření žalobce považuje za vyjádření se sníženou hodnověrností, žalobce konstatoval, že mu žádné oznámení o přestupku předloženo nebylo, a tedy se vyjádřit nemohl. Ostatně ani svědek netvrdí, že by řidiče poučil o jeho právech a umožnil mu, se k přestupku na místě vyjádřit.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Žalovaný konstatoval, že převážná část žalobních námitek je opakováním námitek vznesených žalobcem již před správním orgánem I. stupně. Odvolání pak žádné námítky neobsahovalo. S námítkami žalobce se vypořádal jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný. Žalovaný zcela odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí. K tzv. odbornému posudku předloženému žalobcem uvedl, že Mgr. P. Š., DiS., ani Bc. T.R., nejsou zapsáni v seznamu znalců. Závěry posudku jsou založeny na zcela nepřezkoumatelném a nezdokumentovaném postupu zpracovatele, který do mapového podkladu „volně“ zakreslil jak modrou úsečku, která má reprezentovat trajektorii pohybu měřeného vozidla, tak zejména úsečku červenou, kterou, ačkoliv to neuvádí, vydává zřejmě za osu kamery, aby poté mohl výpočtem demonstrovat, že tato osa nesvírá úhel

předepsaný pro odklon kamery, respektive radarového svazku. V posudku je uvedeno, že pozice měřicího vozidla byla do snímku zanesena „dle souřadnic GPS“, aniž je specifikováno, o jaké konkrétní souřadnice jde. Obdobně podsouvá údaje o přesnosti v řádech jednotek centimetrů, aby v zápětí zcela nepodloženě vyznačoval počátky jím zvolených úsečků do mapového podkladu. V posudku pochopitelně chybí jakékoliv změření či alespoň zpracovatelem provedené srovnání měřítek, překrytí nebo kalibrování podkladů, uvedení rozměrů služebního vozidla či detailu jeho umístění, popis pozice radarové hlavy a pozice kamery, popř. umístění antény přijímače signálu GPS apod. K přesnosti souřadnic GPS uvedených v záznamu o přestupku (na snímku z rychloměru), pak žalovaný poznamenal, že měření rychlosti jízdy není na přesnosti těchto souřadnic založeno. Jedná se pouze o doplňkovou funkci dostatečně dokumentující polohu a pohyb služebního vozidla, ne však určenou pro precizní ustavení měřicího zařízení či prověřování správnosti měření, tím spíše ne způsobem podaným v posudku.

Žalovaný zdůraznil, že žalobce nikdy nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti ho vedou k závěru, že úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla nebyl 22 stupňů. Trvá na tom, že tato námitka je zcela nekonkrétní a ničím nepodložená. Spíše se jeví tak, že žalobce si vybral jeden technický parametr měření, který spekulativně zpochybňuje.

Pokud jde o vyjádření žalobce na místě samém, žalovaný uvedl, že technicky neznalý žalobce jistě nemusí vědět cokoli o úhlu odklonu radarového svazku a principech měření vůbec, nepochybně však jako řidič může, respektive měl by vědět, jakou rychlostí se pohybuje (jaká rychlost je mu ve vozidle indikována), může tedy přirozeně namítnout, že takovou rychlostí nejel, respektive jel konkrétní jinou rychlostí, a to i posléze v průběhu správního řízení.

Žalovaný zdůraznil, že správní orgány učinily závěr o rychlosti vozidla žalobce nikoli na základě samotné fotografie z rychloměru, nýbrž na základě záznamu z rychloměru jako celku, který kromě fotografie vozidla obsahuje i další relevantní údaje, které jsou dílem součástí fotografie, dílem jsou přehledně uvedeny v tabulce pod touto fotografií. Vzhledem k tomu, že záznam z rychloměru existuje ve velmi dobré kvalitě, jeví se zcela standardní, že žádné ze zaznamenaných údajů si neodporují a měřené vozidlo je zachyceno nerušeně, nevidí žalovaný žádný důvod pochybovat o závěru, že měření proběhlo řádně a získaný výsledek je správný. Způsob měření rychlosti je totiž v maximální míře automatizovaný, veškeré údaje rychloměr vyhodnocuje samočinně, a v případě, že by technické parametry situace nebo nastavení rychloměru neodpovídaly požadavkům na měření kladeným, rychlost vozidla by buď vůbec nebyla změřena a snímek vozidla by nebyl pořízen, nebo by snímek vykazoval evidentní anomálie např. v podobě prázdného snímku, zachycení jen minimální části vozidla apod. Žalovaný v daných souvislostech odkázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se měření rychlosti vozidel. Z uvedeného je zřejmé, že rychlost jízdy vozidla žalobce je prokázána samotnou existencí standardního snímku z rychloměru, aniž by kdy žalovaný tvrdil, že jde o privilegovaný důkaz. Výpověď svědka pak byla podstatná zejména pro prokázání jiných skutečností (totožnost měřeného a kontrolovaného vozidla, respektive řidiče, obsah dopravního značení) než rychlosti vozidla, byť svědek na konkrétní otázky správního orgánu, které ovšem žalobce necituje, konkrétně odpověděl. Žalovaný má za to, že přestupek byl žalobci bez důvodných pochybností prokázán.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 15.7.2014, podaná elektronicky bez zaručeného podpisu, byla podána včas, neboť v souladu s ust. § 37 odst. 2 s.ř.s. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů byla potvrzena jejím originálem, podaným k poštovní přepravě dne 14.7.2014. Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zmocněnci žalobce 13.5.2014.

Ze správních spisů žalovaného a Magistrátu města Ostravy zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 17.9.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 17.9.2013 v 15:19 hod žalobce jako řidič motorového vozidla zn. BMW GT 530, černá metalíza, RZ X na dálnici D1, 346,6 km ve směru jízdy na Ostravu, mimo obec Klimkovice, porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že nedodržel rychlost jízdy stanovenou dopravní značkou č. B20a, která omezuje rychlost jízdy mimo obec na 100 km/h. Byla mu naměřena rychlost jízdy 141 km/h, po odečtení tolerance ± 3 km/h do 100 km/h a dále $\pm 3\%$ nad 100 km stanovené výrobcem, byla rychlost jízdy 136 km/h. Tímto svým jednáním je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku dle 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Měření rychlosti jízdy bylo provedeno měřícím zařízením RAMER10 C. Žalobce oznámení přestupku nepodepsal a nevyjádřil se. Oznámení sepsal policista prap. Mgr. R. M., jako svědek je uveden prap. M. K. V úředním záznamu ze dne 17.9.2013, zpracovaného prap. Mgr. R. M. je uvedeno, že dne 17.9.2013 společně s kolegou prap. M. K. vykonávali dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. V době od 13:30 hod do 18:00 hod dle denní instruktáže prováděli měření rychlosti v úseku mimoúrovňové křížení Místecká (361 km dálnice D1) a mimoúrovňové křížení Studénka (335 km dálnice D1), v obou směrech. Obsluhu měřícího zařízení RAMER10 C prováděl prap. K. V 15:19 hod změřili na 346,6 km dálnice D1, ve směru jízdy na Bohumín, před vjezdem do tunelu Klimkovice, rychle jedoucí osobní motorové vozidlo tovární značky BMW 530 D GRAN TURISMO GT, registrační značky X, barvy černé metalízy, kterému byla naměřena rychlost jízdy mimo obec 141 km/h, a to v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 100 km/h, upravená dopravní značkou „B20a“. Po odečtení tolerance ± 3 km/h do 100 km/h a dále $\pm 3\%$ nad 100 km/h stanovené výrobcem, byla rychlost jízdy 136 km/h. Vozidlo pak bylo zastaveno po průjezdu tunelem Klimkovice. Po celou dobu měření až do úplného zastavení vozidla měl společně s kolegou řidiče uvedeného vozidla pod vizuální kontrolou a nemohlo dojít k jeho záměně nebo výměně. Řidič byl seznámen s oznámením o přestupku, k němu se nevyjádřil a nepodepsal je. Poté bylo řidiči sděleno, že věc bude oznámena Magistrátu města Ostravy k dalšímu projednání. Součástí spisu je oznámení podezření ze spáchání přestupku – fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla a údajů o místě, čase, rychlosti vozidla s označením výrobního čísla rychloměru RAMER10 C, výrobní číslo 10/0009, číslo snímku z měřiče 3580, ověřovací

list autorizovaného Metrologického střediska RAMET C.H.M., a.s. číslo 255/12 ze dne 16.11.2012 s platností ověření do 15.11.2013, osvědčení policisty R.M., který prováděl měření, k obsluze měřicího zařízení a výpis z evidenční karty řidiče.

Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 25.10.2013 bylo zjištěno, že žalobci bylo doručeno do vlastních rukou dne 9.10.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 17.9.2013 v 15:19 hod, mimo obec, na dálnici D1, na 346,6 km ve směru jízdy do Bohumína před vjezdem do tunelu Klimkovice, řídil motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky X, přičemž v místě, kde je svislým dopravním značením B20a – nejvyšší dovolená rychlost – stanovená rychlost jízdy nejvýše 100 km/h, mu byla naměřena silničním rychloměrem RAMER10 C okamžitá rychlost 141 km/h, po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3% (při rychlosti jízdy nad 100 km/h), jel rychlostí nejméně 136 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 30 km/h a více. Tentýž přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát (předchozí přestupek byl spáchán dne 26.11.2013). Tímto jednáním měl porušit povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. u) vyhl. č. 30/2001 Sb. V předvolání k ústnímu jednání byla žalobci dána poučení dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, § 73 odst. 2 téhož zákona, dále dle 37 odst. 4, § 37 odst. 5, § 36 odst. 3 správního řádu.

Ze správního spisu dále vyplývá, že ústní jednání dne 25.10.2013 proběhlo v nepřítomnosti žalobce, který svou neúčast neomluvil. Správní orgán I. stupně jednal v nepřítomnosti žalobce. Provedl důkaz listinami. Ze spisu dále plyne, že jedenáct minut před uvedeným jednáním odeslal Ing. M. J., který se označil za zástupce žalobce omluvu z ústního jednání, jehož součástí bylo i písemné vyjádření ve věci a návrhy na doplnění dokazování. Přílohou elektronického podání byla listina s označením plná moc, která nebyla opatřena podpisem žalobce jakožto zmocnitele. Usnesením ze dne 31.10.2013 byl Ing. M. J. správním orgánem I. stupně vyzván, aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení usnesení předložil originál plné moci. Výzva byla doručena žalobci 8.11.2013 a Ing. M. J. 11.11.2013. Originál plné moci ze dne 25.10.2013, již žalobce zmocnil Ing. M. J. k zastupování v předmětném správním řízení byla doručena následně správnímu orgánu 19.11.2013. Správní orgán I. stupně další ústní jednání nařídil na 23.12.2013. Předvolání je obsahově shodné, s výjimkou data konání ústního jednání jako předchozí předvolání. Zmocněnci žalobce bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno 4.12.2013 a žalobci 29.11.2013, oběma do vlastních rukou. K ústnímu jednání byl předvolán jako svědek prap. R. M. K ústnímu jednání 23.12.2013 se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Správní orgán provedl výslech svědka R. M., který po zákonném poučení uvedl, že na konkrétní případ si nepamatuje, standardně policisté provádějí měření v celém úseku D1, po změření vozidla dojde k jeho zastavení a s řidičem se řeší přestupek buď na místě, nebo oznámením. V dané věci po výzvě k předložení dokladů a následnému sdělení, z jakého důvodu byl řidič zastaven, došlo k následnému řešení samotného přestupku, v daném případě pak sepsáním oznámení a předání na magistrát. Řidič byl ztotožněn dle občanského a řidičského průkazu, celou dobu měli policisté vozidlo na očích, nemohlo dojít k záměně, nebyla žádná pochybnost o totožnosti řidiče. V daném místě byla upravena nejvyšší dovolená rychlost proměnnou dopravní značkou a byla snížena na 100 km/h. K měření rychlosti došlo před vjezdem do tunelu, měření je prováděno před tunelem z toho důvodu, že je tam snížena rychlost při průjezdu tunelem, takže policisté provádějí

měření rychlosti vozidel již při najíždění do tunelu. V daném místě byla rychlost snížena na 100 km/h, v tunelu je pak rychlost snížena na 80 km/h. Rychloměr byl řádně nastaven za pomoci zaměřovacího přípravku, vše proběhlo dle návodu k obsluze. Nastavení provedl kolega K. Před započítím měření byly provedeny testy, ty byly v pořádku, testy se provádějí před každým měřením, je to standardní postup. Měření bylo prováděno na maximální vzdálenost 60 m, je to uvedeno na fotografii na záznamu. Pokud je radarem zaznamenáno rychle jedoucí vozidlo, které překročilo nastavený limit, radar jej sám vyfotí. Měřené vozidlo jelo v levém jízdním pruhu, policisté stáli asi 2 m za krajnicí. Před měřením bylo dopravní značení kontrolováno, na dopravním značení svítila 100. Správní orgán I. stupně věc projednal u ústního jednání 23.12.2013 v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, kteří předem svou účast neomluvili. Jednání započalo v 8:00 hod. Ve spise je záznam o tom, že v 8:18 hod telefonicky oznámil zmocněnec žalobce, že je na cestě a dostaví se později. V 8:53 hod telefonoval znovu s tím, že se dostaví pro kopii spisu, což také následně jak vyplývá ze záznamu, učinil v 10:00 hod dne 23.12.2013. U ústního jednání 23.12.2013 kromě výslechu svědka prap. R.M., byly provedeny důkazy listinami dle § 53 odst. 6 správního řádu, a to oznámením přestupku, úředním záznamem, záznamem o přestupku spolu s fotodokumentací, ověřovacím listem silničního rychloměru, osvědčením policisty k ovládání měřiče, výpisem z evidenční karty řidiče, podklady k měřiči rychlosti RAMER10 C a fotodokumentací včetně fotodokumentace na CD nosiči.

Magistrát města Ostravy 8.1.2014 vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 17.9.2013 v 15:19 hod, mimo obec, na dálnici D1, na 346,6 km ve směru jízdy do Bohumína, před vjezdem do tunelu Klimkovice, řídil motorové vozidlo tovární značky BMW, RZ X, přičemž v místě, kde je svislým dopravním značením (B20a) – „nejvyšší dovolená rychlost“ stanovena rychlost jízdy nejvýše 100 km/h, mu byla naměřena silničním rychloměrem RAMER10 C okamžitá rychlost 141 km/h, po odečtu možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3% (při rychlosti jízdy nad 100 km/h), jel rychlostí nejméně 136 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 30 km/h a více. Tentýž přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, předchozí přestupek byl spáchán dne 26.11.2012. Tímto jednáním porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ust. § 9 odst. 1 písm. u) vyhl. č. 30/2001 Sb. a byla mu uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které přes výzvu učiněnou usnesením ze dne 10.3.2014 s poučením dle § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu s tím, že v odvolání není uvedeno, v jakém rozsahu žalobce rozhodnutí napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, ve stanovené lhůtě nedoplnil. Výzva k doplnění odvolání byla zmocněnci žalobce doručena do vlastních rukou 20.3.2014. Správní orgán v mezidobí reagoval také na žádost zmocněnce o nahlédnutí do spisu, respektive pořízení kopie spisové dokumentace. 20.3.2014 byl zmocněnci žalobce doručen přípis Magistrátu města Ostravy o tom, kdy a kde může do spisu nahlížet s tím, že s ním bude sepsán záznam o nahlížení do spisu a bude mu vyhotovena kopie spisu v požadovaném rozsahu.

Odvolání doplněno nebylo a žalovaný následně 29.4.2014 rozhodl nyní napadeným rozhodnutím č. j. MSK 46158/2014 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil ve výroku o sankci tak, že pokutu v částce 4.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, snížil na pokutu v částce 3.000,- Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

Podle ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Podle § 9 odst. 1 písm. u) vyhl. č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zákazovou značkou je „nejvyšší dovolená rychlost“ (č. B20a), která zakazuje řidiči překročit rychlost v km/h, vyjádřenou číslem na značce; značka ukončuje platnost předcházející značky č. B20a s jiným údajem na značce.

Podle ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stav věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Krajský soud nepovažuje za relevantní zpochybňování správnosti postupu policistů při měření rychlosti včetně námitky, že nebyl vyslechnut policista, který obsluhoval měřící zařízení. V případě přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá dostačujícím podkladem právě záznam, ať už fotografický snímek či videozáznam ze silničního rychloměru. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky žalobce. Tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla), stejně tak údaje o použitém měřícím zařízení RAMER10 C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem autorizovaného metrologického střediska. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Za situace, kdy správní orgán provedl výslech policisty R. M., který prováděl měření rychlosti a ten potvrdil, že bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, přičemž jeho výpověď koresponduje s listinnými důkazy a z provedených důkazů, které správní orgány vyhodnotily v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, nebylo zjištěno nic, co by svědčilo pro závěr, že postup měření rychlosti vyškoleným policistou neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla, má krajský soud za to, že nebylo třeba vyslýchat svědka K., který přímo obsluhoval měřící zařízení a nebylo třeba provádět ani důkaz návodem k obsluze. Uvedené důkazy proto neprovedl ani krajský soud. Důvodná není ani námitka žalobce, že v místě měření nebyl stanoven rychlostní limit 100 km/h. Uvedené tvrzení žalobce je v rozporu s provedenými důkazy, konkrétně s výpovědí svědka R. M., policisty, který prováděl měření rychlosti v daném

místě a čase a oznámení přestupku. Žalobce žádný důkaz o tom, že hodnota nejvyšší dovolené rychlosti v době měření byla jiná, než 100 km/h, nepředložil. Co se týče tzv. odborného posudku předloženého žalobcem, pak krajský soud konstatuje, že se nejedná o posudek zpracovaný evidovaným znalcem z oboru dopravy a soudu tak není zřejmá odborná kvalifikace zpracovatele. Přehlédnout nelze ani tu skutečnost, kterou akcentuje žalovaný ve vyjádření k žalobě, že závěry uvedeného tzv. odborného posudku jsou založeny na zcela nepřezkoumatelném a nezdokumentovaném postupu zpracovatele. Krajský soud proto uvedený důkaz neprovedl, současně jej shledal nadbytečným, neboť má za to, že zákonnost průběhu měření nebylo třeba doplňovat žádnými dalšími důkazy. Ztotožňuje se i s názorem žalovaného, že v řízení nevyšel najevo opodstatněný důvod pro vyhovění požadavku žalobce na provedení důkazu ohledáním místa přestupku, neboť shromážděné důkazy ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti. Ze spisového materiálu plynou jasné důkazy o tom, že žalobce dne 17.9.2013 v 15:19 hod, mimo obec, na dálnici D1, na 346,6 km ve směru jízdy do Bohumína, před vjezdem do tunelu Klimkovice, řídil motorové vozidlo rychlostí o 30 km/h a vyšší, než byla nejvyšší povolená rychlost 100 km/h, přičemž jel rychlostí nejméně 136 km/h, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Krajský soud uzavírá, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostály, zcela dostatečně ve svém odůvodnění se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Správně byla též provedena právní kvalifikace správního deliktu a žalovaný řádně odůvodnil i změnu výše sankce. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 20.4.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně